

TJUGONDE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA VICESIMUS

Text: Evang Matt 22:1–14. Predikan Kyrkoherde Lars Borgström, LFS

Jesus undervisade ofta om Himmelriket och när Han gjorde det använde Han liknelser. Bara genom liknelser kan Han för oss ge olika glimtar och aningar om av vad det innebär. Det är ingen slump att Jesus just använder bilden av ett bröllop och liknar Himmelriket vid detta. Bröllopslyckan är ju något av det ljusaste och gladaste som går att uppleva här på jorden. Äntligen får man förenas med den som man älskar mer än andra på jorden. Man har klätt sig finare än någon annan gång i livet och man har samlat alla de vänner man vill ha ibland sig vid detta högtidliga tillfälle.

Vi skall återkomma till bröllopfesten och dess glädje. Men låt oss först se, att

Bröllopfesten föregicks av en inbjudan

Kungen, som är Gud, Fadern, sände ut sina tjänare profeterna för att bjuda in människorna till sin Sons, Kristus, bröllopfest. Men det märkliga inträffade att ingen av människorna ville komma.

Vilka var dessa människor? De först inbjudna var det judiska folket. De hade ofta blivit inbjudna att komma till Herren - inte till tungt arbete utan till vila, förlåtelse, frid och glädje. ”Kom”, sade Herren till sitt egendomsfolk, ”Låt oss gå tillrätta med varandra”, ”Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull. Om ni är villiga att höra, skall ni få äta av landets goda” (Jes. 1:18-19). Tyvärr sade de allra flesta av judafolket nej till inbjudan.

Men Herren gav sig inte. Han fortsatte att kalla sitt egendomsfolk också genom apostlarna i nya förbundet, som först gick till sina bröder efter köttet (Rom. 1:16). Tyvärr hjälpte inte heller detta. De allra flesta sade fortfarande nej. De flesta skyllde på sina mångahanda uppgifter. Det var det ena och det andra som behövde göras. En del nöjde sig inte med att tacka nej p.g.a. sina många bestyr, utan slog t.o.m. ihjäl kungens tjänare som framfört inbjudan. När Jesus sade detta var orden riktade mot fariséerna och översteprästerna, som stod och lyssnade till Jesu undervisning (Matt. 21:45-46). De var uppfyllda av hat och bara rädslan för det församlade folket hindrade dem från att genast gripa Jesus och låta döda Honom. De törstade efter Jesu liv, medan Jesus törstade efter deras omvändelse och hoppades att de genom Hans liknelse skulle förstå hur förvänt de handlade.

Tillbaka till liknelsen. När kallelsen till bröllopet avvisades ”blev kungen vred och skickade ut sina trupper och lät döda mördarna och brände ner deras stad”. Det är Jerusalems och templets förstöring av romarna år 70 som Jesus syftar på. Denna förödelse skedde därför att man förkastade den frälsning som var förutsagd i Skriften och som kom till Guds egendomsfolk, de som allra först borde ha tagit emot den. Detta visar hur allvarligt det är att i längden stå emot Guds kallelse. Till sist tar nådatiden slut, både för Jerusalem som stad och för en enskild människa, då hon dör och hennes kropp läggs i ruiner. Har hon då inte hört kallelsen går även hennes själ förlorad för all evighet.

Kungen i liknelsen gav sig inte. När det egna folket inte ville komma, sände Han ut tjänare till kleti och pleti, alla möjliga slags människor. Han ville fylla sin bröllopssal med gäster och nu fick även alla hedningar inbjudan. Så är det med evangeliets inbjudan. Den är riktad till alla. Den är även en nådesinbjudan i det att den inte grundar sig på de inbjudnas rättfärdighet eller fromhet utan endast på kungens godhet. ”Onda och goda” blev inbjudna står det. Ja, även den allra uslaste människa på jorden är kallad till den himmelska bröllopssalen. Inbjudan gäller alla, judar som hedningar, onda som goda. Kom till bröllopfesten!

När vi får inbjudan till bröllop från våra vänner står det på kortet vilken klädsel det är som gäller. Så är det även med denna inbjudan.

Bröllopfesten kräver de rätta kläderna

På den himmelska bröllopfesten är det bara en dräkt som duger. På inbjudningskortet står det med stora bokstäver, för att ingen skall undgå att lägga märke till det: KLÄDSEL: KRISTI RÄTTFÄRDIGHET.

Kläder är i biblisk symbolik liktydigt med vandeln, en människas rättfärdighet inför Gud. Om man bara har gjort gott i livet, enbart heliga handlingar, är ens klädnad vit, alldeles ren och utan skrynkla. Syndar man solkas dräkten ned i smuts och orenhet. Det säger ju sig självt att när man kommer till den allra finaste, ljusomstrålade, högsta och saligaste fest som finns, bröllopet i Himmelens tronsal, då duger bara den allra bästa dräkten.

Under antiken var det i Orienten sed att det vid finare bröllop delades ut bröllopsdräkter till gästerna. Den riktigt förmögne och samtidigt gästfrie värden såg till att alla gästerna gavs var sin bröllopsdräkt är de anlände till festplatsen. Den gäst som föredrog att strunta i den skänkta bröllopsdräkten, och istället kom i egen dräkt, förolämpade värden å det grövsta.

Så förhåller det sig också på kungens bröllopfest i vår liknelse. Den klädsel som inbjudningskortet kräver ges samtidigt alldeles gratis. Och det är inte vilken dräkt som helst som delas ut – det är Kristi rättfärdighet, all Hans godhet, alla Hans goda gärningar, Hans helighet och lydnad under Guds lag, som är den dräkt som skänks bröllopgästerna alldeles gratis vid brölloppsalens port.

Den som tar fasta på inbjudningen och kommer får lägga av sig sin egen smutsiga, stinkande, skrynklade, solkiga, dräkt och ikläda sig Kristus. Vilken skillnad! Profeten Jesaja säger: ”Vi är alla orena, alla våra rättfärdiga gärningar är som en smutsig klädsel” (Jes. 64:6). Förhåller det sig så, vilket det förvisso gör, så duger det inte att komma i sin egen hemmagjorda rättfärdighet eller privatreligiositet. Många tror att det inför Gud räcker med allmän hygglighet och skötsamhet, lite kyrkogång nu och då och en och annan slant till behjärtansvärda ändamål. Men vi kan inte skyla vår orenhet med sådant. Vi måste ha de rätta bröllopskläderna. Vi måste ikläda oss Kristi rättfärdighet. Om bruden i Lammets bröllop står det i Uppenbarelseboken: ”Åt henne har givits att klä sig i skinande, rent linnetyg. Linnetyget är de heligas rättfärdighet” (Upp. 19:8). Den dräkt det här är tal om har du, såvida du är döpt, blivit klädd i redan som spädbarn. Det var då Gud själv som i dopet tvättade dig ren från din synd. Paulus skriver: ”Alla ni som blivit döpta till Kristus har blivit iklädda Kristus” (Gal. 3:27). Det är A och O, början och slutet, i det kristna livet. Är vi klädda i trons rättfärdighet består vi inför Gud och hör till Hans heliga.

Men börjar vi se denna dräkt som ett onödigt plagg och tycka att våra egna kläder duger, då är det helt och hållet ute med oss. Då går det för oss som med mannen i liknelsen. Denne man hade hörsammat kallelsen till festen, men kom i egna kläder. Han tyckte de erbjudna kläderna vid porten var onödiga och slank in i sina egna kläder, som han tyckte var fina nog. När kungen kom och såg sina gäster, föll hans blick genast på denne man och han frågade honom: ”Min vän, hur har du kommit in utan bröllopskläder?”

Det var uppenbart att hans egna kläder inte dög. När Gud ser på oss vid sidan av Kristus är det verkligheten en vämjelig syn. Då ligger hela det avgrundsdjupa arvsfördärvet blottat inför Hans blick. Alla onda tankar, ord och gärningar, det som ormgiftet i syndafallet lett till, ligger där utan att vara övertäckt av Kristi blod. När Gud betraktar en människa vid sidan av Kristi rättfärdighet är det en vidrig huggorm Han ser. Mannen utan bröllopskläder blev utkastad till mörkret där utanför, till den plats, Gehenna, där man skall gråta och skära tänder.

Må ingen av oss drabbas av detta! Det är fullständigt onödigt att så skall ske när vi har en sådan fullkomlig Frälsare som Jesus. Om vi bara håller oss till Honom och litar till Hans rättfärdighet och inte växer oss stora och starka i oss själva blir vi bevarade.

Amen.